

SIMFONIA A II-a, „PERIPEȚII CU TRISONURI MAJORE ȘI PENTATONIE” (1987)

“În partea I, numită „Geneza”, surprindem /.../ evoluția armoniilor majore până la suprapunerea lor și la nașterea, în cadrul ei, a pentatoniei.

Partea a II-a, „Cântec lung”, este urmată de *Interludiul I*, iar „*Scherzo pentatonic*”, de un al doilea *Interludiu* și de finalul care continuă aglomerarea trisoanelor majore din partea I într-o viteză în care succesiunea înlănțuirilor de articulații majore este percepută deja ca disonanță, adică dă senzația contrară ideii inițiale de consonanță. În plus, se suprapune cu *Interludiul III./.../*

În *Simfonia a II-a* totul se încheie tragic, asemeni unui vuiet al pământului sau, dacă vreți, cu imaginea omului care încearcă să se desprindă de forța gravitațională a Terrei.” (Tiberiu Olah, în interviul *Pe teme de creație*, realizat de Laura Manolache, revista *Muzica* nr. 3/1991)